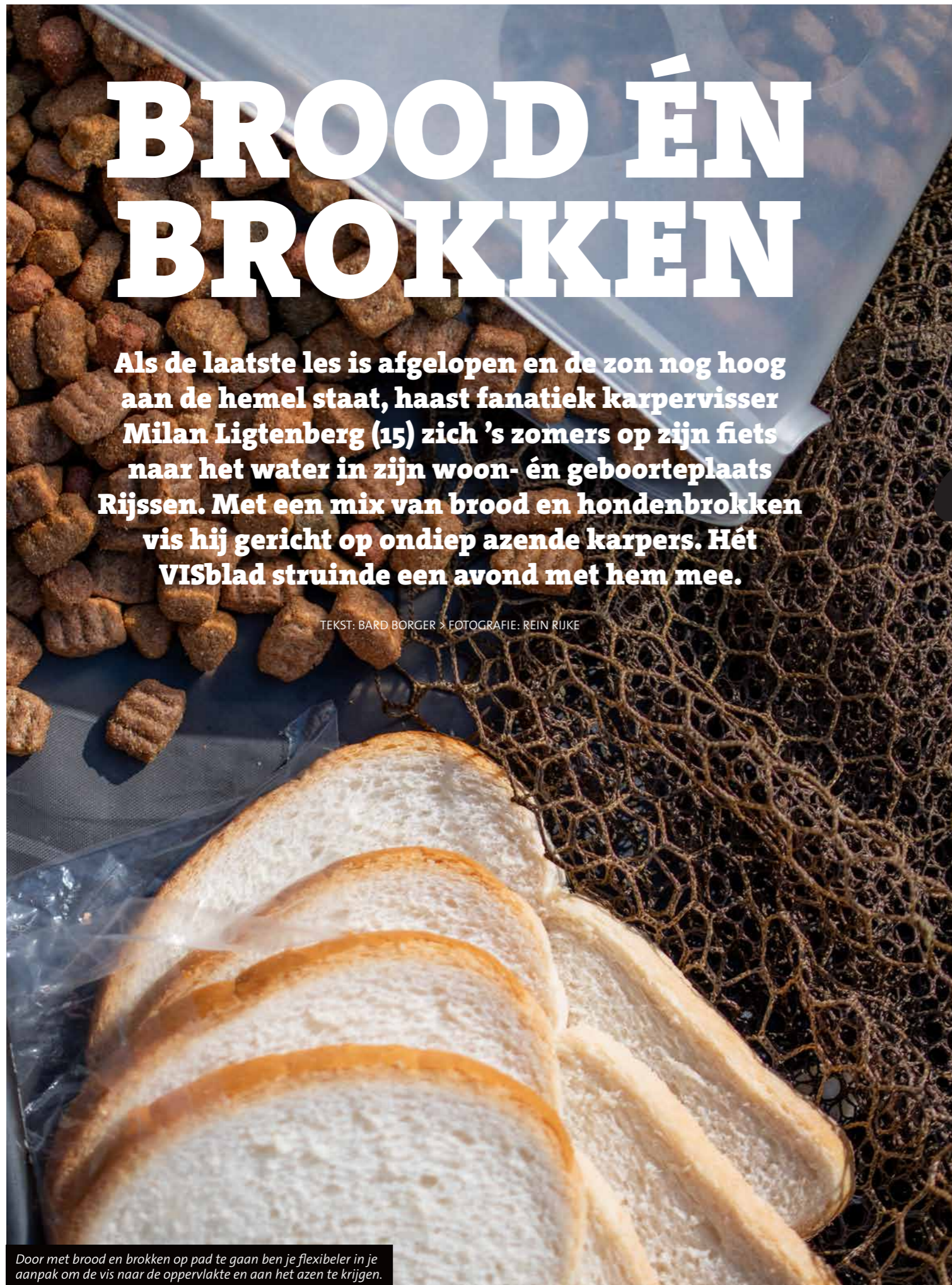

BROOD ÉN BROKKEN

Als de laatste les is afgelopen en de zon nog hoog aan de hemel staat, haast fanatiek karpervisser Milan Ligtenberg (15) zich 's zomers op zijn fiets naar het water in zijn woon- én geboorteplaats Rijssen. Met een mix van brood en hondenbrokken vis hij gericht op ondiep azende karpers. Hét VISblad struinde een avond met hem mee.

TEKST: BARD BORGER > FOTOGRAFIE: REIN RIJKE

Door met brood en brokken op pad te gaan ben je flexibeler in je aanpak om de vis naar de oppervlakte en aan het azen te krijgen.

‘Kijk daar liggen ze”, meldt Milan op fluisterton zodra we nog maar nét uit de auto zijn gestapt bij de eerste stek – een parkwater omgeven door hoog gras en struiken in de buurt van een school. Tussen de bosjes wijst hij door op een groepje zonnebadende karpers, waaronder een feloranje koi. “Die is meestal het schuwst van allemaal. Er zwemt ook een grote graskarper”, voegt hij toe. Milan heeft zijn hengel al in de aanslag. Onder de tweedelige, 3,60 meter karpers met een werpgewicht van 1,5 lbs zit een molen in 4000-formaat met op de spoel 26/00 nylon in een drijvende variant. Op het eind zit alleen een haakmaat 8. “Mag ik al gaan vissen?”, klinkt het gedreven terwijl de fotograaf zijn toestel in orde maakt. Twee minuten later gaat het sein op groen en sluipt Milan als een roofdier met hengel, schepnet en onthaakmat richting het water.

ANDERS DAN NORMAAL

Half verscholen in het hoge gras, in de schaduw van een eikenboom houdt Milan halt om in opperste concentratie naar het groepje karpers te turen dat hij eerder spotte. De vissen zwemmen vlak voor de beschoeiing aan de overkant van het water. Vliegenvlug tovert Milan een sneetje witbrood uit zijn tas en plukt er een korst vanaf, die hij dubbelvouwt en vervolgens met een klein beugel-elastiekje tegen de haak klemt. Even dipt hij het aas in het water zodat het zich volzuigt met water, waarna hij met een pendelworpje inlegt en

de korst vlak voor de vissen laat landen. Een overtuigende reactie blijft uit. Milan draait binnen, werpt opnieuw in en nog eens en nog eens. Dan duwt een van de karpers toch zijn neus tegen het brood... en keert weer om. “Ze gedragen zich wat anders dan normaal”, mompelt Milan als we even later verder lopen naar een plekje verderop aan het water.

Opnieuw spot hij een paar forse vissen, maar wederom blijken ze nauwelijks geïnteresseerd in het brood dat hij presenteert.

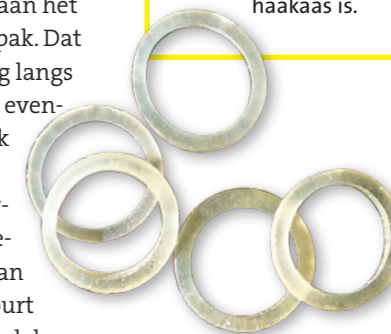
TOCH EERST VOEREN

Milan strooit een paar korsten zonder haak bij de vissen en loopt gedecideerd door naar een volgende plek. “Normaal gesproken is voeren hier niet echt nodig, maar nu de vissen zo schuw zijn moet ik ze misschien eerst aan het azen krijgen”, verklaart Milan zijn aanpak. Dat die werkt, blijkt als hij na een rondgang langs het water – waar de aanwezige karper eveneens passief blijkt en de korst met haak haast geen blik waardig gunt – terugkeert naar de ‘aangevoerde’ stek. In eerste instantie lijken de korsten onaangevoerd en de vissen verdwenen, maar dan versnelt de karpersaanpak zijn pas en spurt hij naar een plek verderop – vlakbij de plek waar we begonnen. Nog net is te zien hoe hij inlegt, de haak zet en de hengel krom gaat... héél krom. “Het is die koi”, meldt Milan kalmjes terwijl hij de vis na elke vluchtpoging bijstuurt. Even later glijdt de prachtige karper in het net. Milan’s vader, die is langsgekomen om mee te kijken, kan een trotse grijns niet onderdrukken wanneer Milan met zijn

“AAN DE HAAK LIEFST BROOD”

Milan voert bij het oppervlaktevissen op karper zowel met brood als drijvende brokken (bij voorkeur de kleinere varianten), maar heeft als haakaas een sterke voorkeur voor brood. Daarvoor heeft hij diverse redenen. Ten eerste laat het zich fijner werpen omdat het zwaarder is – mits je het natmaakt vóór de worp – en ten tweede geeft het meer vetten af die de karper aantrekt. Tot slot zie je brood beter dan brokken. Dat laatste is met name fijn als je wat verder weg vist en met brokken voert, waardoor je altijd weet dat het brood je haakaas is.

>>

Éven duwt een van de karpers zijn neus tegen het brood... en keert weer om.

bijzondere vangst poseert. “Laten we maar doorgaan naar de volgende plek”, meldt Milan zodra de vis weer zwemt. “Het water is nu verstoord en op andere plekken zwemt ook nog volop karper.”

ALLERLEI VISSERIJEN

In plaats van zijn fiets heeft de jonge sportvisser vandaag de luxe van een auto die hem van stek naar stek brengt. De weg door het dorp – waar verspreid diverse parkwater-tjes en vijvers liggen – kan hij dromen. “Hier naar links, daar bij de rotonde rechts”, klinkt het navigerend. Karpervissen heeft een speciaal plekje in Milan’s hart, vertelt hij onderweg, maar het is lang niet zijn enige visserij. ‘s Winters vist hij graag met dood aas op snoek en in de weekenden rijdt hij vaak met vrienden naar het nabijgelegen Almelo, waar

het vizier op baars en snoekbaars gaat. Met de vaste stok doet hij mee aan wedstrijden, zowel individueel op witvis als met het vijf-koppige team van zijn vader waarvan Milan het jongste lid is. “Dat doen we op *commerci-als* (betaalwateren, red.) verspreid door heel Nederland, ook gericht op karper. We zijn als team ook best goed en draaien regelmatig in de top mee”, vertelt hij trots. “Na schooltijd werk ik soms ook bij de lokale hengelsport-zaak, die naast het huis van mijn moeder zit. En zij werkt bij de bakker, dus zo heb ik altijd vers brood.”

OVERHANGENDE STRUIKEN

Aangekomen bij een parkvijver omgeven door gazongras en grote wilgen staat Milan direct weer in de karperstand. “Daar bij dat eiland zitten ze meestal”, blikt de vijftienjarige vooruit. Vlakbij de overhangende struiken waar

DE FELORANJE KOI IS DE SCHUWSTE VIS VAN HET STEL, MAAR KOMT DANKZIJ EEN UITGEKIENDE EN BEHOEDZAME AANPAK TOCH IN HET NET

Opperste concentratie bij het vissen tegen overhangende takken

Milan wil vissen, blijken de vele eenden minstens zo verzot op zijn brood als de aanwezige karpers. “Ksssst!”, sist hij regelmatig om ze op stand te houden. Even later strooit hij ook een paar grote stukken brood een eindje verderop, waarmee hij de vogels weglukt van de stek. Milan werpt een paar hondenbrokken tussen de takken – “daar duiken de eenden minder snel op” – en ziet al snel een paar dikke lippen in het wateroppervlak verschijnen. Heel voorzichtig plukken ze enkele brokjes weg. Even later nadert een grote karper de broodkorst met haak. “Komt ie...”, voorspelt Milan bijna fluisterend. Nét op het laatste moment draait de vis toch weg. Zo gaat het nog twee keer, maar dan is het raak en zuigt een karper het brood naar binnen. Milan slaat aan, de vis vlucht tussen de takken en éven staat de hengel flink krom – om vervolgens terug te veren. Los!

>> **BEHEERST ONDERHANDS**

Vissend op korte afstand – tot een meter of zeven uit de kant – gebruikt Milan een speciale techniek om zijn brood precies voor de neus van ondiep zwemmende karpers te krijgen. Daarbij tilt hij de broodkorst een metertje op door met zijn linkerhand de lijn boven de molen opzij te trekken, waarna hij onderhands inlegt zoals bij het vissen met een vaste hengel. Zodra de broodkorst naar voren slingert, laat hij de lijn los zodat de korst met in vloeiende beweging op de beoogde plek belandt. Belangrijk bij dit trucje is dat de molenbeugel open staat, want alleen dan vliegt het aas vrij door de lucht.

>>

Een greep uit de vele karpers in alle maten en soorten die Milan al eerder ving met brokken en brood

‘STRUINEND MET BROOD EN BROKKEN KUN JE NIET ALLEEN EFFECTIEF, MAAR OOK SELECTIEF VISSSEN’

WIND ALS SPELBREKER

Na dit tumult valt het stil en slaat de twijfel enigszins toe. Waar naartoe te gaan voor een laatste kans nu de wind aantrekt en de zon langzaam achter de horizon begint te zakken? Milan doet kort nog een poging bij een piepklein vijvertje iets verderop en stelt dan voor om naar een industrieterrein aan de rand van het dorp te rijden. Even later staan we aan een fraai, langgerekt cultuurwater dat wordt omzoomd door brede rietkragen. Karper zwemt er ook genoeg, zo weet Milan, maar de aangezwollen bries die dwars over het water staat baart hem wel zorgen. “Bij teveel wind zwemmen de karpers meestal nét iets dieper en zie je ze niet meer, waardoor je ze ook niet gericht

kunt aanwerpen”, legt hij uit. Op hoop van zegen strooit Milan een paar handjes brokken tussen de rietstengels in een iets beschuttere hoek van het water. De broodkorst met haak die hij er later bijwerpt, trekt eerst alleen voortjes aan die zich als ware het piranha’s op hun doelwit storten. Even laten ook enkele karpers zich nog zien, maar overtuigend azen doen ze niet en het brood blijft dan ook onaangeroerd. Milan schudt zijn hoofd ten teken dat de sessie erop zit. “Jammer van de wind, anders had ik hier zeker meer vis gevangen”, besluit hij stellig. Toch kijkt hij tevreden terug op deze struinsessie. “De enige vis vandaag was een prachtig exemplaar en meer dan je best kun je nou eenmaal niet doen.”

 @milan_ligtenberg